

GÜVEN

İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

www.iygder.com

2010

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

NE YAPIYORUZ ?

Kişiliğimizi şahsiyetlendirmeye ve hayatımızı güven üzerine bina etmeye çalışıyoruz.

“İnsanın bütün ömrü güven üstüne kurulmuş bir saraydır.”

“İnsanın toplumdaki güven vücuduna haysiyet denir.”

“Haysiyetperver insan, kürre-i arzdan değerlidir.”

EZBERE YAŞIYORUZ

Bir uyku hali, bir rüya durumundayız sanki. Bir türlü uyanıp kendimize gelemiyoruz. Kimimiz “Tek madde ile hayat olur başka olmaz” diye tutturmuş; kimimiz de “Allah de başka şeye karışma” diye. Kimilerimiz “Her şeyi hükümet yapsın” der durur; kimilerimiz rejim değiştirmek ister, kimilerimiz şeriatçı hükümet kurmaya hasretle özenir.

Hiç kimse çıkıp demiyor ki; kalp onarımı, iç düzen ve kişilik, şahsiyet eğitimi lazım bu millete... Bunca çeşitli düşüncelerin hiç birisi, başlı başına bugünkü derdimizin dermanı olamaz.

İnsanlara kişilik bilimi öğretilmeden, kişilik ve şahsiyet eğitimi yürürlüğe girmeden, her aileye temel yaşayış düzeni verilmeden, müspet ve kesin inançlarla dolu insanlar yetişmeden; bu beğenimsiz

sayıklamalar devam eder gider.

Ortamımızda; kimse kimseyi gerçek manada sevmeyen, dinlemeden, bir kuşku, bir endişe içinde yaşıyoruz. Saygı, sevgi, inanım, güvenim ve emniyet buhranından başka bir söz etmiyor kimse. Herkes kalbinin huzur ve emniyetini “Hükümet yapsın” diye bekliyor.

Hiç düşünmüyoruz ki; halk olarak kafalarımızdaki inanış ve fikirleri de hükümet mi düzeltecek? Kıymet bilmeyi, sevgiyi, saygıyı hükümet mi yapacak? Birbirimizin kalbini yalanlarla, riyalarla fesada verirsek; hükümet her birimizin başına polis mi diyecek? Biz kerameti sahtekârlıktan umar, her yeni kanun çıktığında onun boşluğunu ararsak, kanunlara saygılı olmaz, birbirimizin haklarına riayet etmezsek, hükümet bu gibi halleri nasıl düzeltecek?

Hükümetler olsa olsa kişilik eğitimi verecek müesseseler kurar. Kalpleri de hükümet yönetecek değil ya... Kişiler kendi kalplerini ancak kendileri yönetebilirler. Biz bugün kendi düşüncelerimizi yönetebiliyor muyuz? Kendi ihtiyaçlarımızı kendimiz karşılayabiliyor muyuz?

Kendimizi tanımadan, kendi zihnimize sahip olmadan evvel, nenin davacısı olabiliriz?

Kişiye Sadece Sağlık Yeterli Mi?

Hiç kalbi olmadan yaşayan bir adam, kanatları olmadan uçan bir kuş, kesik kollarıyla keman çalan bir müzisyen gördünüz mü?

Gözleri âmâ bir çocuk sizin gibi koşup oynayabilir mi? Telgraf tellerindeki serçeleri sayabilir mi? Ya dili olmayan talihsiz, hoşunuza giden bir şarkıyı söyleyebilir mi?

Biri olmadan diğeri yapamayacağımız binlerce, milyonlarca şey sayılabilir. Yürümek için ayak, görmek için göz, konuşmak için dil, düşünmek için beyin... Bunlar; hayatın, organik yaşayışın, tıbbın bizden istediği şartlar!

Kalbiniz mi ağrıyor; aman bir doktora görünün. Dişleriniz bakımsız kalmış; fırçalayın, azı dişlerinizi doldururuz biter. Evet, gözleriniz astigmat; hem de çok ilerlemiş. Sıfır yetmiş beş mercek, mümkünse renkli. Geceleri okumak yasak!

Ve bizi daha rahat, daha sağlıklı yaşatmaya çalışan binlerce tavsiye, binlerce emek...

Fakat yalnız bununla mı kalıyor yaşamak? Hayatın, insan olmanın bizden istediği şeyler sadece sağlam bir kalp, bakımlı dişler, güzel gören bir göz mü?

Farz ediniz ki; yetmiş yıl, yüz yıl yaşa-

yabilecek bir garanti belgesi çıkardık. Farz edin ki; zaman hiç işlemiyor, bütün saatleri yerinde dondurduk. Artık kıyamete kadar bir çocuk gibi genç ve taze uzuvlarla yaşayabileceksiniz. Bütün hastalıklar, mikroplar sizi boykot ettiler, kapınıza bile uğramıyorlar.

Bu bizim mutlu olmamız; insanlarla, meselelerle tedirgin olmadan yüz yüze yaşayıp gitmemize yetecek mi? Bizi, iteleyeni, kakalayan güçlere, zıtlıklara karşı durabilecek miyiz?

Kalbimizin sağlamlığı, mahçup olmaktan yaşamımızı, başı dik durabilmemizi sağlayabilecek mi? Sayılan ve sevilen olmak için dişlerimizin güzelliği, nabzımızın yetmiş vurması sizce yeterli mi? Doktorumuzun yüzünü güldüren gerçekler, toplumda yer alabildiğimizin, hakiki insan ölçülerinde olduğumuzun bir ispatı mıdır?

Değildir, beyler değildir. Yaşamak yalnız bu değildir. İnsanca ayakta durmanın, insanca ömür sürmenin, saygı ile kabul edilmenin, sevilmenin ispatı bu değildir. Sadece organik hayat sürmenin, mekanik işleyişlerin adı yaşamak değildir.

Mahcubiyetler, üzülmeler, küçük düşmeler, hiçe sayılmalar, incinmeler, incitmeler, ahlâksızlıklar, aldanma ve aldatmalar, başarısızlıklar insanca yaşamamanın özellikleri değildir.

İnsana yüzyıllık ömrü bir gün gibi gösteren kuru, mekanik bir hayat yerine, bir günü bir yıl kadar huzurlu bir hayat, ancak onun yaradılışında tertiplenmiş gerçek hedefine ulaşmakla hakikat olur. Bu hedef şereftir. İnsanın insanca yaşaması için gereken ruh ve gıda budur.

İnsanı; hayvandan, bir dereotundan, ıspanaktan farklı kılan şerefli oluşudur.

Bebekleri kurumuş bir göze kâinat nasıl kapalıysa, şereften yoksun bir insanın da yaşayıştan refahtan, saygıdan yana nasibi o kadardır. Gafletler, ezilmeler, hiç sayılmalar, mahkûmiyetler, nefret edilmeler, mahcubiyetler bu ulvi vasfın yokluğundan türeyen tabii ürünlerdir.

ŞEREF İNSANIN ANLAMIDIR

İnsanlar kör, topal, hasta, sakat olabilirler; bu onların yaşamasına engel değildir. Fakat şerefsizlik; can vermektir, hiç olmaktır.

Yaratılışın, insan oluşun gösterdiği bu temel hedef, bütün gerçek değerlerin özümleştigi, billurlaştığı bir kemal, bir erdemlik noktasıdır.

O noktaya yaklaşan bir beşer, insan olmaya namzettir. Aksi halde hayvandan hiçbir farkı olmayan, yapısı içinde itilip

kakılmaya, hor görülmeye layık olarak etkiler esaretinde kalmaya mahkûmdur.

İnsanoğlunun en güç işi, bir toplum içinde yaşamaya mecbur oluşudur. Çünkü onun sınırsız isteklerini kontrol edecek, davranışlarını değerlendirecek, enine boyuna yargılayıp takdir veya tenkit edecek varlıklar, yasalar, töreler ve fikirlerle yüz yüzedir.

Ve yine insanoğlunun; uzaya da çıksa, yerin yedi kat derinliklere de inse kaçıp kurtulamayacağı bir kendisi vardır, bir vicdan yumruğu vardır içinde. Bu yaratılışınca ruhuna vurulmuş öyle bir kilittir ki; en usta çilingirin, en kuvvetli beşerin bile söküp kurtulmaya gücü yetmez. En sağır kulakların bile duymaya mecbur olduğu bir fısıltıyla konuşur ve sesini duyurur.

İnsanı, insan olmaya, iyiye, güzele, doğruya ve şerefe doğru çağırır. Bunu in-

kâr edebilir miyiz? Duymadık, bilmedik diyebilir miyiz? Maddî dünyadakiler ne kadar gerçekse, iç dünya yaşantısı da o kadar gerçek ve elle tutulur şekildedir. Yaşadığımız sürece, o derinliğimizdeki bizi hep gerçeğe çağıran sesten kurtuluş yoktur.

Herkesin kendi yaşantısıdır gerçek olan. Dışarıdan kimse göremez ama gerçek yaşantımızı kendimiz duyar, anlar ve yaşarız. Karşımızdakilerin hiçbirinin görmediği yaşantıyı kendimiz gerçek bir şekilde görerek yaşarız.

Bir iş yaptığımızda kimse bizi görme- se, bize sorduklarında da biz yapmadık diyebiliriz. Böylece başkalarını inandırmak kolaydır. Ama kendi kendimizi yapmadık diye inandırmak imkânsızdır. Karşı tarafa yapmadım derken, gerçek dünyamızda, iç dünyamızda yeniden yapar-

casına o anı yaşıyoruz.

Kendi kendimize yalan da, hile de, sahte de geçmiyor. İşte gerçekler, işte insan yapısı.

Onun için yaratılışımızın müspet akışına girmeye mecburuz. Yani şerefli olmaya mecburuz.

Kim olursa olsun, hangi ortamda bulunursa bulunsun, ne şartlarda olursa olsun; insanın derdi, davası şereftir.

İnsan olan bilse de bilmese de, istese de istemese de şerefi için yaşar. Geçim telaşında olan bir kişi bile “Şerefime, namusuma keder gelmeden geçineyim” diyor.

Bu bize gösteriyor ki; gövdesi adına yaşayan bile bilmeden şeref yoluna koşuyor. Bu gerçekler gösteriyor ki; dünyada yaşayan herkes şerefi için yaşıyor, şerefi için dövüşüp, savaşıyor, şerefi için ölüyor.

Hiç kimsenin nezih yapısı şerefsizliği kabul etmiyor, edemiyor.

Şerefe ulaşmak ve şerefi korumak için de, insanın kişiliğini bilmesi, tanıyıp değerlendirmesi ve kişiliğine uygun yaşaması şarttır.

KENDİNE DÖN

İnsan. Koca insan... Tüm varlığın sahibi insan. Tüm varlığın emrinde olduğu insan...

Bir defa uyan. Uyan da aslın olan Yaşatanına dayan. Gör ki sen kimsin, nasıl koca bir sultansın.

Anla kendini. Tanı kendini. Var ol. Var ol; çünkü bu dünyanın sahibi, sultanı sensin.

Koca insan. Koca sultan, sen kendini altmış okkalık gövden sanma. Sen hayat-ı ilahiye temsil eden deniz dalgası

gibi bir dalgasın. Sen sırr-ı ilahiye taşıyorsun. Sen Hakk'ın sahipliğini ifade ediyorsun.

Sende saklı bir büyük var. Sen onun gücüne ispatsın.

Ey sırr-ı mutlak olan insan! Ey Allah'ın ispatı olan insan; kendine dön, kendine bak gerçekten. Kendi büyüklüğünü anla. Takılma geçenlere, bekleme gelecekleri. Şimdi şu anı yaşarken ne varsa onu değerlendir. Değer biçecek sensin, kıymetleri koyacak, adlandırıp düzenleyecek sensin. **Oluşunla insan-sın. Her şeyin sahibisin. İnancın sana ait, iraden sana ait, sevgin sana ait. Kudretin tüm mahlûkun kudretinin üstünde.**

Aklın var, fikrin var. Her şey, her varlık sana hizmete koşuyor. Senin emrine amade. Her şey seni, senin sahipliğini bekliyor.

Ey şahanelik hakkı olan insan, ey gerçek mutluluklara sahip olan, ey mutlak yetkisini kullanacak olan insan. Derinliklerdeki gizli hazineler, o güzellikler, o duyular, o akıl teşkilatı, o düşünce varlığı, o derinliklerde ki aşkın... Hepsi, hepsi de senin emrini senin sahipliğini bekliyor. Sen neyi, kimi bekliyorsun?

Her ne istersen istediğini sen yaparsan oluyor. Saadet senin; sen istersen senin, cennet senin; sen gidersen senin. Mal senin; kazanırsan senin.

Ne istersen sen yaparsan olur. Sahip olursan, her şey senin. Hangi yana, neye bakarsan hep senin. Var olursan senin.

Var olman; kendini tanıman, kendi gücüne inanmanla olur. Bir insanın takdiri uyanıp iradesi kendi takdiri altına girmediği, kendisine güveni gerçekleşip kendi sahipliğine olan inancı kesinleşmedik-

çe, o insanın var olmasına imkân ve ihtimal yoktur.

O halde bu gövde içinde yüceliğini ispat edecek olan insan, kendine dön, kendini tanımaya koş. Kendi isteklerinin, kendi ihtiyaçlarının neler olduğunu gerçekçe tespit et ve onları karşılayarak kendine dost olmaya koş.

KİŞİLİK YAPISI

İnsan yapısı itibariyle diğer mahlûklar gibi değildir. Onun için, yaratılışın saflığı ve safiyeti içinde öz yapısının gerektirdiği gibi yaşamak ister. Bu yaşantının hasreti içindedir. Bilse de, bilmese de böyledir. Bunun için insanın kendi yapısını tanıması ve bilmesi, insanlığının şartıdır.

İnsanlığını yani kendisini, kişiliğini bilen, kendisini tanıyan insan, yaratılışını tanıdığı nispette ihtiyaçlarını nasıl ve

neyle karşılayacağının da yollarını arar.

Maddi ihtiyaçlarını kendisi karşıladığı gibi kişisel ve ruhsal ihtiyaçlarını da kendisi karşılar.

İnsanın görünmeyen öyle müspet ihtiyaçları var ki, acıkmış, susamış gibi insanın yakasını bırakmıyor. Bu ihtiyaçların görünmeyenleri görünenlerin kat kat üstündedir.

İyi bak, inanmak ihtiyacın miden gibi acıkmış, güven ihtiyacın da öyle. Gerçek bir sevgiye su gibi susamışsın! Her halin, her durumunla kendini kabul etmeye ve ettirmeye uğraştığının farkında değil misin? Sana inanmayan olsa kafan kırılmış gibi olmuyor mu? Hiçe sayılmaya, küçük görölmeye tahammül edebiliyor musun? Aldanınca içerlemiyor musun? Başarısız kalınca eziklik duymuyor musun?

Ya başarsan, başarılı olsan göğsün

kabara kabara övünçle herkese anlatmaya, duyurmaya koşmuyor musun? Birine kötülük düşünsen daha onu yapmadan içinde bir sıkıntı, iyilikte ise içinde bir ferahlık duymuyor musun?

İyiliğın insan kalbine ferahlık verdiğini, insanları birbirine yaklaştırdığını, mahcubiyet kapılarını kapatıp övünçle insan şahaneliğini devam ettirdiğini görüp, duyup yaşamıyor musun?

Seni her yönünle anlayıp kucaklayacak, dertdaş, sırdaş, güvenilir bir dost aramıyor musun?

Sevgini emanet edip bütün mevcudiyetinle seveceğın ve seni de temiz bir duyguyla sevecek bir ahbabın ihtiyacını hissetmiyor musun?

Tüm bunlar senin ekmek kadar, su kadar ihtiyacın değıl mi?

Sevilmek ihtiyacındasın; hava kadar,

su kadar dostluğa ve temiz sevgiye ihtiyacın var. “Böyle bir ihtiyacım yok, hayır sevilme istemiyorum” diyebilir misin?

Takdir edilmek ihtiyacındasın. “Hayır, takdir edilmek istemiyorum” diyemezsin.

Beğenilmek istersin. “Hayır beğenilmek istemiyorum” diyemezsin. O halde sen neden hep başkalarının beğenilmeyecek taraflarını, kusur ve ayıplarını arar durursun?

Sayılmak, saygı ile kabul edilmek istersin. İnsanın en temel ve önemli ihtiyacı saygı ile kabul edilmektir. Sayılmadığın yerlerde hayata küsüp feleğe kahretmiyor musun?

İnsanın en büyük ihtiyaçlarından biri de güven ihtiyacıdır. Güvensiz insan, özgüveni olmayan insan, hükümlü yaşayamaz. “Hayır, güvene ihtiyacım yok” diyemezsin. İyi bak, yalan bile inan, güven

vermek için söylenmiyor mu?

O halde kendimize dönelim. Kendimizi gerçekçe tanıyalım. İrade hâkimiyetine ulaşarak, istediğimiz öz insanlığımızın bu duyumsal ihtiyaçlarını karşılamanın yollarını bulalım.

HAYAT SADECE BİLMEK DEĞİLDİR

İnsan istediklerini ancak irade gücü ile elde edebilir. Sadece bilmek ve öğrenmek yetmez.

Hayat sadece bilmek değildir. Yapmak, daha ötesinde duyarak yapmak daha başka bir olgudur.

İnsan, zekâsı ve bilgisiyle değil, ancak iradesiyle insandır.

İrade, içimizin karar verip yapma ve kararı gerçekleştirme kudretidir. Yani karar vererek o kararı yapma gücüdür.

“İrade, aklın icra kuvvetidir”

İnsan bu kudreti dilerse iyi yönde, dilerse kötü yönde kullanır. Kötü yönde ve yolda kullanılan irade yanlışta kullanılmıştır.

“İradeli olmak demek; fiil ve hareketlerin iyisini, gerekenini seçip yapmak şeklinde beliren manevi kuvvete sahip olmak, hareketlerimizde kötü örneklerin, kötü telkin ve alışkanlıkların esiri olmayaarak, kendi fiillerimizin bizzat yaratıcısı, sevk ve idare edicisi olmak demektir.

İrade gücü, insanın istediğini yapabilmesi, istemediğini de yapmaması gücüdür.

İyi, güzel olduğunu bildiğimiz ve özlediğimiz çok isteklerimiz var, onları istediğimiz halde yapamıyoruz. Aklımız bunların iyi, güzel ve gerekli olduğunu biliyor, irade gücümüz olmadığı için yapamıyoruz.

Kötü, çirkin, zararlı olduğunu bildiğimiz çok şeyi de yanlışlığını bile bile yine yaparız. Çünkü irade gücümüzü harekete geçirememişiz.

İrade, istemek ve bu istekte her türlü engele karşı dayanmak gücüdür. Güçlü arzudur.

İrade gücü düşünceyi ve niyeti fiile çevirir. Düşünce ve fikirleri tatbika koyacak güç, irade gücüdür.

İrade gücü yoksa, düşünceler, fikirler ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar ancak özlemde kalırlar.

Bu bakımdan, irademizi geliştirmek ve güçlendirerek açığa çıkarma eğitimine mutlaka ihtiyacımız vardır.

İrade eğitimini ciddiye almazsak, özlediğimiz, hasretini çektiğimiz güçlü insan, özgür insan, gerçek insan olmamıza imkân ve ihtimal yoktur.

İradesi zayıf insan kim olursa olsun, ne kadar zeki ve bilgili olursa olsun, kendisine saygı duyulmaz ve göğsü kabarık, hür ve gür olarak yaşayamaz. Saygı ile kabul edilen, şahsiyet sahibi insan olarak yaşamak istiyorsak, büyük bir ehemmiyet ve ciddiyetle irade eğitiminin gereklerini eksiksiz yapmaya koşmalıyız.

BİZİM YOLUMUZ

Bizim yolumuz şeref ve güven yoludur. Bu yolda güven yarışı yapılır.

Güvenilen, şahsiyetli gerçek bir insan olmayı arzulamayan var mıdır? Olabilir mi?

Hayat baştan başa mücadeledir. Bu mücadelede insanlık savaşı verilir. Bu savaş meydanında insanın kirleri, eksiklikleri pazara sürülmez.

Bu meydanda laf işportacılığına, laf ebeliğine yer yoktur. Bu meydan mert insanların meydanıdır. Bu meydanda sözler değil işler, eylemler konuşur.

Bu meydan güven kazanmak hırsına düşmüşlerin ve insanı tek değer kabul etmişlerin hayat dolu havasının koklandığı meydandır.

Bu meydan er meydanıdır.

Bu meydanın insanları şu ya da bu mevkide, şöyle veya böyle insanlar değil,

birbirine inan güven verme yarışında olan insanlardır.

Ne mutlu insanlardır ki onlar birbirlerine inanmışlar, güvenmişler ve güven vermişlerdir.

O halde şeref yolunda, mertlik yolunda, insana, insanlığımıza güvenmenin huzuru içinde bu meydanın işportacıları, lafçıları değil, er kişileri olalım.

İstediklerimizi en önce kendimiz yapalım.

İyi, güzel ve doğru olan meziyetleri hiç kimse yapmasa da biz yapmaya koşalım.

Bu yolun insanı her şeyden önce haysiyetin gönlü yaşantısını ön plana alır ve hayatının davası edinir. O artık şahsiyeti, haysiyeti, şerefi adına yaşar. Böylece toplumda gerçek huzur ve güven kaynağı olur.

İnsanın toplumdaki güven vücuduna haysiyet denilir.

Haysiyetperver insan tüm kürre-i arzdan daha değerli ve kat kat üstündür.

İnsanların gerçek yüzü haysiyet unsurlarıdır. İnsanın bu gerçek yüzünü anlamak için de şu yönlerine bakılır:

- Mahcubiyetten ne derece korkuyor?
- İzzet-i nefesine ne derece önem veriyor?
- Namus anlayışı nasıl, iffete çok ciddi mi, değil mi?
- Onurunu nerelerde arıyor?
- Mukaddesatına yürekten ne derece saygılı? (Gösteriş dindarıysa bitti... Biz içlilikten, halisanelikten bahsediyoruz)
- Ciddiyetli mi, kaypak mı? (Ciddiyet somurtkanlık değildir. Şeklen aldanmayalım.)
- Sözünün eri mi? Hayatı pahasını da

olsa verdiği sözleri yerine getiriyor mu?

- Üstlendiği işi gerçekçe, sonuna kadar götürüyor mu, başladığı işi ilk anda ki ciddiyet içinde bitiriyor mu?

- Hesabına, alış-verişine titiz mi?

- İş anlayışı nasıl? (İşine gerçekten ciddi mi? İş ciddiyeti olmayanın haysiyetinden bahsedilemez)

- Emaneti canından önemli koruyup sahibine teslim ediyor mu?

- Konuşunca doğru söylüyor mu?

- Ahde vefalı mı?

- Yakınlarına, milletine, devletine sadık mı, ailesine bağlı mı?

Bunların hepsine birden ciddi bir titizlikle sadık ise, o kişiye “Haysiyetini bilen, haysiyetine sahip kişi” denir. Ve ona güvenilir.

“Şerefli insan, haysiyetini yere düşürmez. Şerefli insan kişiliğini, insanlığını hiç bir şeye değişmez.”

DAVASI YOKSA

Ar eder insan amacı yoksa,
Gerçek şeref diye davası yoksa,
Dünyada sağlam bir dostu da yoksa,
Kendini batağa atmış demektir.

Kişilik yolunda davası yoksa,
İnsanları doğruya çağırmiyorsa,
Benim de davam bu diyemiyorsa,
Kendini batağa atmış demektir.

Kişilik davası tutmayan kimse,
Gölgeden farksızdır, kendi kim ise,
Şaşkındır ne yapsa, yolu ne ise,
Kendini batağa atmış demektir.

İNSANIM

Onlardan daha iyi zekâm olduğunu takdir edince, bende bir faaliyet uyandı.

Hayali bırakıp bırakmadığımı bilmiyorum. Ama hareket başlayınca hayal kalmadı.

Hiç kimsenin yardımını beklemedim. Kendim ve kendi işimden başka kimsenin hususi işi ve hayatıyla ilgim kalmadı. Karışmadım, karıştırmadım.

Ne yapıp ne düşündüğümü kimseye söylemedim. Sadece kendi kalbimin emirlerini harekete geçirmeye baktım.

Hoşlanmadığım şey gözüme çarptıysa; onlara değil kendime söyledim ve hoşlanmadığım şeyleri kendim yapmama karar verdim.

Beni görenler sözümle değil, eylemimle iyi oldular. Böylelikle çevreme de faydalı oldum...

ÖLÇÜ

Gerçekle yalan bir arada olmaz.

Sahte insanlar gerçekçilerden farksızdır. Oysa onların her tutum ve davranışları içi boş kukla gibi aldatıcıdır.

Bu insanlar ciddiyet ve dikkatle izlenilmezse pek çabuk aldanılır. Çünkü bunların sözleri, sohbetleri, din yolunda, ahlak yolunda, vahdet-i vücud yolunda, tasavvuf yolunda gibi görünmeleri çok daha aldatıcıdır.

Sözlerini dinlerken basbayağı adam sanırsınız. Oldukça ahlak, fazilet, keşif keramet sahibi görünürler. Dindarlar gibi dinlerinin gereklerini yüzeyden yaparlar. Ama iş ciddiye gelince görünüşlerden eser bulunmaz. Çünkü onların içleri tamamen maddeye bağlıdır. Bunlar ancak elinde gerçek ölçüsü olmayan saf insanları aldatabilirler.

Hâlbuki lafları, sözleri, biçimleri ne olursa olsun; gösteriş içinde oluşları, bir DÖNEKLİKLERİ veya YALANLARI onları tanımaya kâfidir.

Uyanık olanlar anlar.

Gösteriş yokluk nişanıdır...

Gerçek sevginin, saygı ile kabulün ve huzurun kaynağı GÜVENDİR.

İnsan toplumundaki amaç doyumluluk içinde güvenle yaşamaktır.

İnsanoğlunun doğduğu andan, toprağa dönüncüye kadar bütün hayatı madde ile yoğrulurken, güvenle de yoğrulur.

İnsan için güven, maddeden daha önemlidir. Güvensiz kim olursa olsun, güvensizliği yüzünden her şeyini kaybediyor. Güvensiz fakir sefil kalıyor. Güvensiz olan yeniliyor. Güvensiz başaramıyor. Güvensiz köle oluyor. Güvensiz boyun eğiyor. Ne felaketler olursa insanlara gü-

vensizlikten oluyor. Kendine güveni olmayan, güven sarsanın toplumda itibarı olmuyor. Onu hiçe sayıyorlar. Kendisi de kendisini hiçe sayıyor.

Öz güven olmadan insan var olamıyor. Arzularına yenik düşüyor, iradesine hâkimiyet kuramıyor, etkiler ve katkılar içinde esaret hayatı yaşıyor, en ufak bir engel karşısında duraklıyor. İnsan kendisine güvenmediği zaman, korkular, şüpheler, tereddütler içinde kalıyor.

İnsanın bütün hayatı güven üstüne kurulmuştur. Yalan bile güven vermek, karşımızdakini inandırmak için söylenmektedir.

Günümüzün gelişmiş zekâları güven sömürüsü yapmasa, ekonomik sömürü söz konusu olur mu?

Hayvanların bile birbirlerine yapmadıkları aldatmaları ve aldatmacaları birbi-

rimize yaparken güven vererek yapmıyor muyuz? Önce güven verip, o güvenin ardından yapıyoruz yapacağımızı. Sonra aldattığımızı anlayan, uçurumdan yuvarlanmış gibi oluyor. O da bize aynı şeyi yapıyor. Böylece birbirimizi her gün uçuruma yuvarlamaktan kendimize gelemiyoruz. Güvenirliğin temeli olan sözlerimize sadık kalamıyoruz. Söz verdiğimiz de bize sözünde duracak diye inanıp güveniyor. Ya da biz söz verene inanıp güveniyoruz. Sonra da güven bulamayınca boşluğa düşüyoruz.

Görülüyor ki ekmekten, sudan çok güvene ihtiyacımız var. Her iş ve durumumuzu güvenle yürütüyoruz.

İnsanı ayakta tutan tek temel güvenlidir. İnsan yapısı öyledir ki güvenemediği suyu bile içemez, güvensiz kıpırdamaz. Madde borç edinilir, birinden alınır. Ama güven dıştan alınmaz.

İnsanın bütün ömrü güven üstüne kurulmuş bir saraydır.

İnsan; gerçekten haysiyet perver olmayı amaçlanmış olan ve kendisini o güven vericilikten sorumlu tutandır.

Güven denilen en büyük değeri ki, o kişinin haysiyetidir; hayatı pahasına da olsa güvenirliliğini koruyarak yaşayan insandır.

En basit kimselerin bile güvenini sarsan kimse insanlığının dörtte üçünü kaybetmiş demektir.

İnsan güvenilir olmadıkça ona insan denilmez. Güvenini kaybetmiş insan imzasız senede benzer.

Güven vücudunun bir noktasına en ufak bir toz konsa insan hemen ölüm tehlikesine düşer ve manen ölür.

Söz verip sözünde durmayan, yalan söyleyen, işini yarıda bırakan, emanete iha-

net eden biriyle karşılaşınca ne yaparız?

İyi dūřünelim güvenimizin kırıldığı insanlarla güven duyduğumuz insanlara nasıl davrandığımıza iyi bakalım. Bir insan dūřünün ki; inanılmaz, güvenilirmez. O insanın varlığı olur mu?

O kalplerde ölü değil mi? Onun toplumda saygınlığı olabilir mi?

O halde bütün hırsımızı güven kazanmaya yönlendirmeli ve güven vücudumuzu her şeyden daha önemle korumalıyız.

Güvenin kaynağı da insanın doğasıdır. İnsanın derinlikleridir. İnsan kendi özünden güven alacak, başka yerden değil.

Kendi özünden güven bulamayan insan hiç bir zaman boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak hür ve gür yaşayamaz.

İNSANIM ELHAMDÜLİLLAH

Gölge, eşya, bitki, hayvan değil, tüm bu varlıkların sahibi, şerefli insanım.

Benim şahsi şerefimin zerresi kâinatın tümüne bedeldir. İşte bu kararım da sabit kalmak ve bu iddiamı (şerefli sahibim) ömür boyu sürdürmek benim hayatımın tek hedefi ve en önemli meselesidir.

Bunun için küçük düşecek, mahçup olacak hiç bir iş yapamam.

Gururuma keder getirecek hiçbir davranışta bulunamam.

Hiçbir şeyim olmasın ama yeter ki boynum dik, alnım açık, yüzüm ak olsun.

Rabbim hiç kimsenin kabarık göğsünü indirtmesin.

İnsanın bir yaratılışı vardır, o da doğaldır. İnsan doğasına uygun yaşamak zorundadır. Unutma ki oluşta şerefli insansın. Tüm varlık senin emrinde ve hiz-

metindedir. Bunun için tabii hedefinin şerefli yaşamak olduğunu bil!

Kükre, şerefli insanım de! Ömürlük iddianın bu olduğuna inan, böylece güven, güven kendine.

Şerefli insan olduğumu hem kendime hem dünyaya ispat etmek için yaşayacağım. Yaptığım işi dünyadaki bütün insanlardan daha iyi yapacağım de. Böylece, yarışla ömür, başarıyla tatmin süreceğim de... Benim insanlığım, aklım, hislerim, duygularım buna beni mecbur ediyor de...

Şerefli insan olduğumu dünyaya zekâmın kudretiyle kabul ettireceğim. Derinliklerimdeki bütün duyularım buna beni amaçlandırıyor de... İçimden durmadan dürtülüyor; sen şerefli sahip insansın diye.

Davam; bütünlüğüm ile şahsiyet gütmek, bu şerefe ulaşıp dünyaya kabul ettirmektir de..

Doğruluğumla, dürüstlüğümle, namusumla, uyanıklığımla, zekâ direncimle, kaba kuvvetimle, bilek, sanat gücümle, ilimimle, irfanımla, şerefli insan olduğumu bütün dünyanın insanlarına kabul ettireceğim de. İçin bu iddia ile dolu olsun.

İşim, mesleğim ne olursa olsun; iş ve mesleğimi dünyanın bütün insanlarından daha iyi yapmak zorundayım de...

Benim yaptığım kadar iyi, güzel ve doğru hiç kimse başaramayacak de... Yaptığımı kimse yapmayacak ki ötekiler benimle yarışmak cesaretini bile bulamazınlar de...

Buluşlar kaydetmek, icatlar edip, yeni ürünler meydana koymak, imkânsızlıklar içinde bile imkânlar üretmek yalnız bana özgedir de...

Ne kadar çok bilgili olsam da yine bilgi ile dolacağım. Son nefesime kadar bil-

meye talebelik edeceğim.. Ne kadar cesur olsam da her şart karşısında hiç yılmadan öyle bir cesaret daha göstereceğim. Hayatımı öyle mertçe sürdüreceğim ki; bu mertçe davranışlarım asırlar ötesinde bile hayranlıklar uyandırırın de...

Bu yurdun, bu milletin, bu toplumun sahibi benim. Tek başıma da kalsam milletimi her sahada dünyanın en önde giden milleti haline getirmek azim ve kararındayım. Bu idealim adına yaşar ve bu idealim adına nefes alır, veririm... Bu iddiamı gerçekleştirmek için; maddi manevi hiç bir fedakârlıktan kaçınmam. Bu yolda karşıma çıkan her engel hızımı artırır, iddiamı daha da kamçılar de...

Şerefli insanlık hedefine ulaşmak için güçlü olmam şarttır. Güç kaynağım da özümde bir olduğum yaşatandır de...

EY İNSAN

1. Sen seni bilmeden, bulmadan, tanımadan saadet bulamazsın.

2. Sana dost kendi derinliklerin ve öz aklın, düşman ise hayali, zanni, meçhuli bilgilerle dolu yamalı aklındır.

3. Seni sendeki senden başka kimse dost etmez.

4. Sen seni sevmez de, seveni ararsan, hiç bulamazsın.

5. Sana ne olursa senden olur; hem iyi, hem kötü.

6. Seni senin doyurduğun gibi doyurur kâinat. Onun için senin kalpten şüphesiz olarak verdiğin kesin hükmü ve kararı hiç kimse bozamaz.

7. Sen beğendinse, başkasının beğeneceğine şüphe etmek, kendini hiçe saymak demektir.

8. Herkes gördükten sonra bir şeyler söyler. Önemli olan insanın kendisinin kendisine diyeceğidir. Öteki insanların diyeceği insanın kendisine diyeceği yanında hiç kalır.

9. Gerçekten insanın kendi vicdanı kadar dosdoğru söyleyen hiç kimse olmaz. İnsanın kendisine inandığı kadar katıksız kimse inanamaz. İnsanın kendisine güvendiği kadar da kimse katıksız güvenemez.

10. İnsan yapısı öyle nezihtir ki; en ufak bir riya yapsa onu bütün insanlar halis kabul etse, kendisi kendi yüreğinde yaptığı en ufak riyaı bile halis kabul edemez. İnsan öz yapısı bu kadar ciddi, bu kadar temel ve gerçektir.

11. İnsan kendini derinliklerinden beri tanır, en gerçekçi kendi derinliği olduğunu eksiksiz kabul ederse, dünyanın bü-

tün insanlarından kendisini daha temel kabul eder ve her an hesaplarını kendi vicdanına vererek yaşar.

12. İnsanın kendi vicdanı kadar riya-sız kendisini hiç kimse takdir edemez.

13. Sağlam karakterin ve şahsiyetin kadar seni beğendirecek hiç bir şeyin olamaz.

14. İyi, güzel ve doğru olan işleri hiç kimsenin yapmayacağını bilsen de yine sen yapmaktan geri kalma. Çünkü yaptığın işin sefasını sen süreceksin.

15. Bütün zararlar tespitsiz, takdirsiz ve tanımadan yaşamaktan olduğu gibi iyilikler, faydalar da tanımak ve anlamaktan gelir.

16. Anlayış göstermeden anlayış beklemek hüsrandır.

17. Değerler üzerinde ciddiyetle duran değer kazanır.

18. Takdirkârlığın senin en büyük zenginliğin, iddian en büyük enerji kaynağıdır.

19. En mükemmel iş başaran; kendi özüne dayanıp herkesten daha iyi yapacağına inanandır. Hangi insan ne yapabiliyorsa, sen daha iyisini yapabilirsin.

20. Gerçek ol. Gerçekle yaşa. Hayalle olma.

21. Hayatını güven üzerine bina et. İnanılan, güvenilen, sevilen ve saygı ile kabul edilen insan ol...

Başarılar...

